

[J. Oskar Andersen.]

været i høj Grad muligt at faa Venstres Idé drøftet, hvis man blot havde fremsat den. Jeg vil derfor gerne vide — jeg er som forstaaeligt nysgerrig —, om Venstre virkelig den Gang har haft saadanne Tanker, som man nu har. Men naar man, saa vidt jeg erindrer i Fredags, da man i Folketingsudvalget omtrent var færdig med Forhandlingen af Forslaget og fra de tre Partiers Side var enig om, hvordan man vilde affatte det —, da Venstre, som Situationen laa den Gang, fremsatte dette Forslag, finder jeg det fuldstændig rimeligt, at man maa sige, som det blev sagt af Socialdemokratiets Ordfører, at naar der er truffet en Aftale med Kommunerne paa et andet Grundlag, kan man ikke paa dette Tidspunkt foretage en saadan Forandring, et Indgreb, som paa den alvorligste Maade vilde stride mod det Standpunkt, Kommunernes Repræsentanter indtog i Kommissionen.

Jeg udtaler min Glæde over, at Venstre saa bestemt har fastholdt, at Det kongelige Teater skal bevares som den Statsinstitution, det er, og omfattende disse tre Kunstarter. Det er efter min Mening en Indrømmelse fra Venstres Side, som jeg i høj Grad sætter Pris paa, og som understreger, at Venstre, i Modsætning til Retsforbundet, har en virkelig Forstaaelse af, at her er en Kulturværdi, som man ikke kan behandle fuldstændig vilkaarligt og paa en saadan Maade, som det Ændringsforslag, Retsforbundet har stillet, giver Udtryk for. Endvidere forekommer det mig, at det ærede Parti Venstre ved det Forslag, det stiller om en Fond til Brug for baade Tonekunsten og Det kongelige Teater, paa et meget væsentligt Punkt i Virkeligheden understøtter den Stilling, de tre Partier har indtaget. Jeg maa derfor sige, at det er — jeg kunde næsten fristes til at sige — noget ulogisk, naar man indtager det Standpunkt, at hvis man ikke kan faa sit Forslag om den økonomiske Ordning gennemført, vil man overhovedet ikke stemme for dette Lovforslag, medens man i Princippet, over for det, som er det væsentlige, dog stiller sig paa det Standpunkt, at man vil opretholde Det kongelige Teater og vil gaa med til Oprettelsen af en Kulturfond.

Der er saa Anledning til at komme ind paa det Spørgsmaal, som ogsaa Venstres Ordfører berørte, Stillingen til Radiofonien. Der er i Betænkningen som Bilag aftrykt en Skrivelse fra Radiofonien, som jeg maa sige forbavser mig i nogen Grad, idet man i denne ser, at Radioens Driftsleder, Kammer-

sanger Emil Holm, ligefrem siger, at Teatret er overflødig for Radioen, ogsaa hvad angaar Operaen. Endvidere siges der, at det vil være en let Sag for Radioen at skaffe sig Erstatning gennem „Materiale“ fra udenlandske Operaer, hvor man endogsaa kan faa det billigere. Det forekommer mig, at naar det drejer sig om Nationalscenen, lyder det ganske mærkværdigt, at Driftslederen i en Institution, som ogsaa repræsenterer Staten — thi det er jo en Statsradio —, kan fremsætte saadanne Udtalelser; jeg synes, de er ganske uværdige for Radioen; thi den maa vide, at naar den har det Monopol, som den har, og er Statens Radio, saa har den visse Forpligtelser over for dansk Kultur, og Radioen maa vide, at naar dens Formaal er saa beslægtet med Det kongelige Teaters Formaal, saa har den ogsaa ganske særlige Forpligtelser over for dette.

Det forekommer mig, at trods de Udtalelser, der er kommet frem, har man ikke ført et virkeligt Bevis for, at man vil kunne føre Radioen videre uden den Støtte, den har nu fra Det kongelige Teaters Kunst og Kunstnere, navnlig fra dens Opera. Det staar for mig ganske klart. Derfor maa jeg ogsaa ud fra det Synspunkt, jeg her anlægger paa Radioen, og navnlig under Fremhævelsen af, at det er en Statsradio, vi har, udtale mig absolut imod de Henvendelser, der er kommet fra Radiolytternes Side. I et Blad, som hedder „De upolitiske danske Radioklubbers Medlemsblad“, er der kommet Udtalelser, som ogsaa vender sig personligt mod mig, i det hele taget Udtalelser, som er truende, kan man sige, over for Rigsdagens Stilling, som om Rigsdagsmændene var forpligtet til ikke at handle efter deres Overbevisning, men til at tage Hensyn til de Trusler, der kommer fra visse Befolkningsdele. Men ganske særlig har man rettet et Angreb paa mig. Jeg maa sige, at jeg som Politiker føler mig fuldstændig frit stillet i dette Spørgsmaal, og jeg vil sige til disse Radiolyttere, at det drejer sig her, som jeg har sagt, om en Statsradio. Men saadan som Forholdene har udviklet sig nu med disse Henvendelser og med de sidste Begivenheder for Radioens Vedkommende in mente — jeg kan minde om den Dom i Oelsner-Sagen, som Højesteret nu har fældet —, er det ganske klart, at det er nødvendigt, som der ogsaa er udtrykt Ønske om fra vort Partis Side, at vi behandler Radioloven igen, da den blev fremsat og vedtaget under ganske andre Forudsætninger end dem, der nu foreligger.

Jeg maa sige, at naar der er Tale om en Statsradio, der, saaledes som det meget